

[Finansministeren.]

sætter et lovforslag, hvorefter disse forsørgere får samme beløb uafhængigt af børneantallet. Jeg beklager i og for sig, at der ikke har været tid til at drøfte dette spørgsmål nærmere. Jeg tror, en nærmere drøftelse ville have vist, at forslaget, som det var udformet, var til gunst for de enlige forsørgere med de mange børn; og det var dem, jeg havde tanken henvendt på, da jeg fremsatte lovforslaget. Men jeg forstår, at man ikke har opgivet en løsning, og at vi kan vende tilbage til spørgsmålet næste år.

Forslag til lov om beskatning af renteforsikringer m. v. og pristalsreguleret aldersopsparing foreslås jo gennemført, som det er fremsat, idet jeg dog er gået med til, omend med nogen betænkelighed, at nedsætte den i § 6 omhandlede afgift til statskassen fra 30 til 25 pct. i tilfælde af dødsfald.

Forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskat til staten for skatteåret 1957-58 er jo også stort set, for så vidt angår de sædvanlige bestemmelser i udskrivningsloven, foreslået gennemført, som det blev fremsat. Den eneste ændring — som også er væsentlig for den persongruppe, den berører — er, at udvalget ikke kan være med til at nedsætte indkomstkatten for ikke-forsørgere med indtægter på omkring 2 500 kr. og opad. Ved forslaget første behandling blev jeg stærkt angrebet herfor, idet man hævdede, at dette forslag om lettelse for ikke-forsørgere sammen med forslaget om lettelse for forsørgere var ligesom et brud på forliget om folkepensionen. Jeg kan sige her fra talerstolen, at tonen har ikke været så hård i udvalget. Der gik man meget hurtigt med til lettelsen for forsørgere, og dette, at lettelsen for ikke-forsørgere tages ud af forslaget, er egentlig ikke udtryk for, at man ikke også godt ville være med til en beskeden lettelse for ikke-forsørgere. Det er blot udtryk for, at man ikke kunne finde nogen teknisk udvej herfor, så jeg håber, man fortryder nogle af de hårde ord, man ved første behandling lod falde om dette emne.

Tilbage står to andre principielle spørgsmål, som har været drøftet her ved anden behandling, nemlig sparebeviserne og den konservative antiinflation- og opsparings-

plan, som det ærede medlem hr. Søren Olesen — med nogen ret, synes jeg — efterlyste; der havde vel ikke været noget i vejen for, at den kunne have været optrykt som bilag til betænkningen. Men jeg kan sige til det ærede medlem hr. Søren Olesen, at praktisk taget alt, hvad der står i denne opsparingsplan, har været fremført af det ærede medlem hr. Poul Møller fra talerstolen det sidste års tid i forskellig servering. Der er ikke meget nyt. Det er stillet op i 8 punkter, hvor de forskellige forslag er blandet sammen på en lidt anden måde. Det kunne jo være, at man fra konservativ side ikke er så interesseret i at få det trykt op; jeg har i alt fald ikke hørt noget krav derom. Det er vel, fordi partiet stadig står på overvejelsernes stadium og fortsat arbejder videre med sine tanker. Det synes jeg er udmærket; jeg synes nok, planen kunne trænge til forbedring.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen kom tilbage til socialdemokratiet og vor stilling til sparebeviser og indgreb i pristalsreguleringen. Det ærede medlem lod en hård bemærkning falde til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard om, at der havde været 9 måneder til disse overvejelser. Jeg har siddet og tænkt på, om det er rigtigt, og må jeg have lov til at fremsætte den udtalelse, at det ikke er helt rigtigt. Da vi gennemførte forlængelsen af manufaktur-omsætningsafgiften i forsommeren sidste år, kunne man ikke vide, hvor længe manufakturafgiften skulle gælde uforandret. Der var en bestemmelse i loven om, at den kunne aftrappes, og så vidt jeg erindrer, var både venstre og det konservative folkeparti imod denne forlængelse. Vi havde derfor ikke på det tidspunkt nogen som helst sikkerhed for, at tekstilafgiften fuldt ud skulle være gældende i hele det kommende finansår, det finansår, som begynder nu den 1. april. Det er jo først — og det er meget afgørende — i det sidste halve år, de to partier til højre her i salen er begyndt at indrømme, at det er nødvendigt at have tekstilafgiften også fremover. Det synes jeg er en meget væsentlig, om jeg så må sige, indirekte indrømmelse. Først på det tidspunkt — det var i begyndelsen af dette år — hvor jeg blev klar over, at det var tilfældet, opstod problemet, om man skulle fortsætte med sparebeviserne eller finde en